

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON
SUD U NOVOM TRAVNIKU
Broj: 46 0 P 113385 25 GŽ
Novi Travnik 23.12.2025. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija: Edvin Kokić, predsjednik vijeća, Aida Pezer-Alić i Denis Trifković, članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja 1. N. D., kći R., 2. M. D., kći Š., 3. M. K., kći Š., 4. B. D., sin Š. i 5. A. D., kći Š., svi nastanjeni u D. V., ul. ... , svi zastupani po advokatima Adin Brajić & Selma Brajić, sa sjedištem u Travniku, protiv tuženog Šumskoprivredno društvo „Srednjobosanske šume“/Šumskogospodarsko društvo „Šume Središnje Bosne“ d.o.o. Donji Vakuf, ul.770 Slavne brdske brigade bb, zastupano po punomoćniku N. Š. Č., zaposlenici tuženog, radi naknade štete, vrijednost spora 12.043,45 KM, odlučujući po žalbi tuženog izjavljenoj protiv odluke o troškovima postupka sadržanoj u presudi Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 P 113385 23 P od 16.10.2024. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 23.12.2025. godine donio je sljedeće:

RJEŠENJE

Žalba tuženog se djelomično uvažava, presuda Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 P 113385 23 P od 16.10.2024. godine, u dijelu odluke o troškovima postupka, preinačava tako da se nalaže tuženom da tužiteljima nadoknade troškove postupka u iznosu od 3.643,10 KM, umjesto iznosa od 4.048,75 KM.

U preostalom dijelu žalba se odbija kao neosnovana i rješenje potvrđuje.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom, stavom prvim, obavezan je tuženi da tužiteljima nadoknadi materijalnu štetu na nekretnini - pomoćnom objektu u visini od 8.859,22 KM sa zakonskom zateznom kamatom od dana 22.05.2022. godine kao dana nastanka štete pa do isplate, sve u roku od 30 dana pod prijetnjom izvršenja.

Stavom drugim obavezani su tuženi da tužiteljima nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 4.048,75 KM, u roku od 30 dana pod prijetnjom izvršenja sa zakonskom zateznom kamatom od dana presuđenja, sve u roku od 30 dana pod prijetnjom izvršenja.

Protiv prvostepene presude žalbu je blagovremeno izjavio tuženi pobijajući prvostepenu presudu u dosuđujućem dijelu odluke o troškovima postupka, zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava sa prijedlogom da drugostepeni sud uvaži žalbu i preinači prvostepenu presudu na način da dosudi troškove postupka shodno Advokatskoj tarifi i Zakonu o parničnom postupku. U žalbi ističe da su dosuđeni troškovi postupka iz izreke pobijane presude određeni su i dosuđeni suprotno članu 386. stav (2) Zakona o parničnom postupku, slijedom čega je rješenje o troškovima postupka obuhvaćeno i povredom odredaba parničnog postupka. Prije svega, važno je naglasiti da tuženom nije predložen zahtjev (podnesak) tužitelja za naknadu troškova postupka slijedom čega je tužitelju onemogućeno da raspravlja o tom podnesku, međutim, bez obzira na navedeno, a primjenom Zakona o advokaturi i važeće advokatske tarife i obrazloženja iz presude

može se zaključiti da su tužitelji opredijelili troškove koji se odnose na sačinjavanje tužbe po advokatu u iznosu od 648,00 KM, pristup na pripremno ročište u iznosu Od 648,00 KM, pristup na uviđaju na licu mjesta u iznosu od 648,00 KM. Također, dosuđeni su troškovi prevoza vlastitim automobilom za punomoćnika na relaciji Bugojno-Travnik 3x u iznosu od 216,11 KM, troškovi takse na tužbu i presudu, te troškovi vještačenja. Naime, tužitelji su mogli angažirati jednako kvalificiranog punomoćnika (advokata) sa prostora Bugojna, čime bi izbjegli gore navedene troškove putovanja, odnosno upotrebe vlastitog automobila, obzirom da se putni troškovi advokata čije je sjedište izvan područja suda pred kojim se vodila parnica priznaju samo do visine troškova koje bi stranka imala da ju je zastupao advokat čije je sjedište u mjestu suda, izuzev ako bi ovi troškovi bili opravdani sa stanovišta odredbe člana 387. Zakona o parničnom postupku, a što u konkretnom nije slučaj (pravilnost takvog postupanja sudova potvrdilo je i usaglašeno pravno shvaćanje usvojeno na Panelu za ujednačavanje sudske prakse iz građanske oblasti na kojem su učestvovali predstavnici Suda Bosne i Hercegovine, Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine, Vrhovnog suda Republike Srpske i Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, održanom u Sarajevu 30.012014. godine, i Ustavni sud Bosne i Hercegovine u odluci AP-1398 14. Dakle, tuženi smatra da je rješenje o troškovima u dijelu u kojem su tužitelju dosuđeni troškovi na ime naknade za prijevoz po osnovu korištenja vlastitog vozila doneseni suprotno odredbama člana 387. stav I . ZPP-a, tj. presuda u tom dijelu ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama, odnosno ne sadrži razloge iz kojih bi se moglo zaključiti da su ti troškovi opravdani i zbog čega, pa je istu nemoguće ispitati u tom dijelu. Naime, nije sporno da postoji različita sudska praksa prilikom odlučivanja o troškovima koji se, prije svega, odnose na prijevoz punomoćnika, i to kada stranka angažuje punomoćnika čija kancelarija nije u sjedištu suda, te u tom slučaju, prema sudskoj praksi, za sud nastupa obaveza da detaljno, jasno i precizno obrazloži razloge kojima se rukovodio prilikom dosude navedenih troškova, dakle, nije unaprijed i eksplicite isključeno pravo na troškove po navedenom osnovu, ali sud mora jasno obrazložiti zbog čega smatra da te troškove treba da nadoknadi suprotna stranka, a to pogotovo ako u sjedištu suda ima advokata koje je tužitelj mogao angažirati, a što je sve izostalo u pobijanoj presudi. Nadalje, Sud je usvojio zahtjev za naknadu troškova u cijelosti, bez obrazloženja i pozivanjem samo na Zakon o parničnom postupku. Sud je dosudio troškove za zastupanje uvećane za 20% zbog zastupanja više osoba, a što je propisano članom 27. Advokatske tarife F BiH. Navedenim članom je propisano da kad advokat u istom postupku zastupa više osoba, pripada mu pravo na povišenje osnovnih tarifnih stavki, utvrđenih odredbama Tarife. U takvom slučaju kao vrijednost spora se uzima zbir vrijednosti tužbenih zahtjeva svih klijenata koje zastupa, te se broj bodova utvrđen na osnovu te vrijednosti spora uvećava za po 20 % za drugog i svakog narednog klijenta kojeg advokat zastupa. U postupku je postavljen stalno jedan tužbeni zahtjev, te se mogla donijeti samo jedna jedinstvena presuda koja se odnosi na sve tužitelje. Odredbom člana 366. ZPP je propisano da ako se prema zakonu ili zbog prirode pravnog odnosa spor može riješiti samo na jednak način prema svim suparničarima (jedinstveni suparničari) smatraju se kao jedna parnična stranka, tako da ako pojedini suparničari propuste koju parničnu radnju učinak parničnih radnji koje su preduzeli drugi suparničari proteže se i na one koji te radnje nisu preduzeli. Nužno suparništvo nije zakonska kategorija ali se izvodi iz pojma nužne stranke i nužno suparništvo postoji u slučaju u kojem više lica mora učestvovati na aktivnoj ili pasivnoj strani da bi vođenje parnice bilo dopušteno. Suvlasništvo je regulisano odredbama člana 25. do 42. Zakona o stvarnim pravima F BiH („Službene novine F BiH" broj 66/13). Po odredbi Mana 25. stav I. tog Zakona suvlasništvo postoji kad dva ili više lica imaju pravo vlasništva na istoj stvari svaki prema svom udjelu

srazmjerno cjelini (idealni dio). Dakle, presuda djeluje prema svakom od upisanih suvlasnika, stoga svi suvlasnici imaju status nužnih suparničara. Obzirom da su tužitelji nužni suparničari, sa jedinstvenim tužbenim zahtjevom, to Sud u ovom slučaju nije mogao obračunati troškove na osnovu člana 27 Advokatske tarife FBiH. Također, Sud je tužitelju dosudio troškove zastupanja na uviđaju na licu mjesta primjenjujući punu osnovicu i dosuđujući iznos od 648,00 KM, te je pogrešno primijenio član 13. stav 4. tačka a) Advokatske tarife FBiH, kojim je propisano da prilikom obračunavanja pojedinih radnji u postupku, advokatu pripada: 75⁰/0 nagrade za zastupanje stranke prilikom uviđaja. Zbog naprijed navedenih razloga predlaže se da Sud usvoji Žalbu tuženog i dosudi troškove postupka tužitelju na sljedeći način: na ime sastava tužbe iznos od 360,00 KM, zastupanje na pripremnom ročištu i glavnoj raspravi u iznosu od po 360,00 KM, zastupanje na uviđaju na licu mjesta iznos od 270,00 KM na ime vještačenja iznos od 200 00 KM, te takse na tužbu i presudu u iznosu od 600,00 KM. Oспорava zakonitost i pravilnost osporenog rješenja u dijelu odluke kojim su tuženim dosuđeni putni troškovi advokata, uz obrazloženje da se isti ne mogu dosuditi stranci prema Panelu za ujednačavanje sudske prakse.

U odgovoru na žalbu osporava se osnovanost žalbe sa prijedlogom da se odbije.

Ispitujući prvostepenu presudu po žalbama na osnovu člana 221. Zakona o parničnom postupku (Sl. novine FBiH, broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), u granicama žalbenih navoda i po službenoj dužnosti drugostepeni sud je zaključio:

Žalba tuženog je djelomično osnovana.

Iz stanja u spisu proizilazi da je prvostepeni sud obavezao tuženog da tužiteljima, kao suvlasnicima nekretnine označene kao kč. 134/3 i 134/4 kuća sa dvorištem, po kulturi kućište i dvorište, sa dijelovima od po 1/5, zbog štete nastale na objektu uslijed sječe dosudio vještačenjem utvrđen iznos od 8.859,22 KM, sa sporednim potraživanjima i troškovima.

Žalba tuženog, između ostalih, odnosi se na dio dosuđenih troškova postupka u iznosu od 216,11 KM koji se odnose na troškove prevoza vlastitim automobilom na relaciji T. –B.- T. 3x. Prvostepeni sud je dosudio primjenom čl. 386. stav 1. ZPP-a i obavezao tuženog da tužiteljima nadoknadi troškove postupka u ukupnom novčanom iznosu od 4.048,75 KM od čega na ime nagrade za sastav tužbe iznos od 648,00,00 KM, pristupa na pripremno ročište održanog dana 03.11.2023. godine u iznosu od 648,00 KM i glavnu raspravu od dana 16.10.2024. godine u iznosima od po 648,00 KM, pristupa na uviđaj lica mjesta održanog dana 23.05.2024. godine u iznosu od 648,00 KM ili ukupno 2.592,00, pdv 440,64 KM ili ukupno 3.032,64 KM, troškovi prevoza vlastitim automobilom na relaciji T. –B.- T. 3x, u iznosu od 216,11 KM, taksa na tužbu i presudu u iznosu od 600,00 KM i troškovi vještačenja u iznosu od 200,00 KM,

Ovaj sud smatra da je odluka prvostepenog suda u tom, žalbom pobijanom dijelu, nepravilna i nezakonita.

Članom 386. stav 1. ZPP-a, na kojem je prvostepeni sud zasnivao svoju odluku, je propisano da je stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna protivnoj stranci nadoknaditi troškove. Međutim, prvostepeni sud je prilikom donošenja odluke o troškovima postupka, pored konačnog uspjeha stranke u postupku, bio u obavezi da

primjeni i čl. 387. stav 1. ZPP-a koji propisuje obavezu suda da prilikom odlučivanju koji će se troškovi stranci nadoknaditi, uzme u obzir samo troškove koji su bili potrebni radi vođenja parnice ocjenjujući brižljivo sve okolnosti.

Ovaj sud smatra da tužitelji nemaju pravo na naknadu troškova postupka koji se odnose na troškove upotrebe automobila punomoćnika tužitelja na relaciji T. –B.- T. i nazad (dolazak na 3 ročišta).

U konkretnom slučaju, s obzirom na vrstu i složenost spora, visinu vrijednosti spora angažovanje advokata čije je sjedište izvan područja suda i pored brojnih advokata u sjedištu suda, koje su tužitelji mogli angažovati, ne može se smatrati neophodnim za vođenje ove parnice, pa se ni troškovi nastali uslijed toga ne mogu smatrati troškovima potrebnim radi vođenja parnice.

U smislu naprijed navedenog je i odluka Ustavnog suda BiH AP-3184/17 od 22.5.2019. godine u kojoj je navedeno da sud treba jasno obrazložiti zašto stranci „pripada ili ne pripada pravo na naknadu pojedinih troškova“. U navedenom pravcu je i Odluka Evropskog suda za ljudska prava u predmetu F. i drugi protiv Bosne i Hercegovine od 11.2.2019. godine u kojoj je ukazano na Panel za izjednačavanje sudske prakse iz građanske oblasti od 30.1.2014. godine koji opet ukazuje da se takvi troškovi mogu smatrati „neophodnim“ kada nema advokata koji rade u sjedištu suda ili niko od njih nije u stanju ili nije voljan zastupati određenog klijenta (paragraf 7). Na Panelu za ujednačavanje sudske prakse iz građanske oblasti 30.01.2014. godine zauzeto je usaglašeno pravno shvatanje prema kojem se putni troškovi advokata čije je sjedište izvan područja suda pred kojim se vodila parnica priznaju samo do visine troškova koje bi stranka imala da ju je zastupao advokat čije je sjedište u mjestu suda. Izuzetno, ovi troškovi se mogu dosuditi ukoliko su isti – imajući u vidu sve okolnosti slučaja – bili opravdani sa stanovišta odredbe člana 387 stav 1 ZPP-a (član 120 stav 1 ZPP-a BD).“

Dakle, te troškove u parnici, koji u principu nisu nužni (neophodni), stranka koja parnicu izgubi nije dužna da snosi, uz izuzetak kada na području sjedišta suda u danom momentu stranka nije mogla angažovati kvalifikovanog punomoćnika za zastupanje (advokata), a što se cijeni uzimajući u obzir kako objektivne, tako i subjektivne okolnosti (npr. na području suda nema advokata koji vrše ovu samostalnu profesionalnu djelatnost ili su svi već angažovani u postupku na suprotnoj strani, ili su odbili da pružaju pravnu pomoć stranci, i sl.)

Ovim se ne utiče na pravo na izbor advokata prema članu 7. Zakonu o advokaturi Federacije Bosne i Hercegovine (Službene novine Federacije BiH: br. 25/02, 40/02, 29/03, 18/05, 68/05 i 42/11) i članu 6. Evropske konvencije o ljudskim pravima, ali to pravo ne smije, osim izuzetno kad to zakon dozvoljava, da utiče na prava drugih lica. Nagrade propisane Tarifom o nagradi i naknadama troškova za rad advokata (Sl. novine FBiH broj 22/04 i 24/04) regulišu pravni odnos između advokata i njegovog klijenta, a ovim se ne utiče na pravo na naplatu nagrade za rad od klijenta što je propisano članom 1. pomenute Tarife bilo da je ugovorena ili nije između advokata i klijenta. Ovo nema uticaja ni na pravo na pravično suđenje jer je pravično suđenje obezbijeđeno i da je bilo koji advokat iz sjedišta suda (po izboru tužitelja) zastupao tuženog. Tužitelj ima pravo angažovati i bilo kojeg drugog advokata, ali dodatne troškove zbog toga ne treba da snosi suprotna stranka u postupku.

Slijedom izloženog, u situaciji kada je tuženi u cijelosti izgubio spor, tužiteljima temeljem odredbe čl. 386. stav 1., čl. 387. stav 1.i 2., u vezi sa čl. 383 .stav 2. ZPP-a ne pripadaju putni troškovi advokata u traženom iznosu od 216,11 KM.

Neosnovano se žalbom osporava pravilnost primjene čl. 27. Advokatske tarife F BiH (Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj 22/04 od 24.04.2004.god. i 24/04 od 08.05.2004.godine –u daljem dijelu teksta: Tarifa) kojim je propisano da kad advokat u istom postupku zastupa više osoba, pripada mu pravo na povišenje osnovnih tarifnih stavki, utvrđenih odredbama Tarife. U takvom slučaju kao vrijednost spora se uzima zbir vrijednosti tužbenih zahtjeva svih klijenata koje zastupa, te se broj bodova utvrđen na osnovu te vrijednosti spora uvećava za po 20 % za drugog i svakog narednog klijenta kojeg advokat zastupa. Suprotno žalbenim navodima, tužitelji nisu nužni suparničari, već materijalni suparničari u smislu člana 362. stav 1. tačka 1. ZPP kojom je propisano da više osoba mogu jednom tužbom tužiti, odnosno biti tuženi ako su u pogledu predmeta spora u pravnoj zajednici ili ako njihova prava, odnosno obaveze proističu iz iste činjenične i pravne osnove (materijalni suparničari). Iz zakonske definicije materijalnog suparničarstva proizlazi da se ono pojavljuje u dva osnovna oblika koja u određenim slučajevima mogu i koincidirati, odnosno kao materijalno suparničarstvo iz pravne zajednice i formalno suparničarstvo iz istog činjeničnog i pravnog osnova. Dakle, materijalno suparničarstvo postoji kada se učesnici procesnog odnosa nalaze u svojevrsnoj pravnoj zajednici pod kojom se podrazumijeva specifičan pravni odnos koji karakterizira zajedništvo njegovih učesnika s obzirom na prava i obaveze koje čine sadržaj tog pravnog odnosa. Tako se u praksi navodi da pravna zajednica koju ima u vidu odredba člana 362. stav 1. tačka 1) ZPP postoji kada je to zakonom određeno, kao na primjer u slučaju suvlasništva, zajedničkog vlasništva, ortakluka, nasljedničke zajednice, solidarne odgovornosti i slično. Prema tome, suparničarstvo iz pravne zajednice će postojati uvijek i nezavisno od parnice ako je više lica prema predmetu spora u položaju zajedničara na stvari, suvlasnika, sukorisnika stvari ili prava, nasljednika u pogledu zaostavštine, solidarnih povjerilaca ili dužnika u pogledu predmeta solidarne obaveze i slično. Osim navedenog, materijalno suparničarstvo postoji i kada prava i obaveze suparničara proističu iz istog činjeničnog i pravnog osnova (*idem factum-idem ius*), odnosno ono postoji kada se prava i obaveze s obzirom na koje su suparničari istakli svoje zahtjeve, ili s obzirom na koje su oni istaknuti protiv njih, zasnivaju na istom pravno generativnom činjeničnom stanju i kada se o njima treba odlučiti primjenom istog pravnog pravila. Pri tome je bitno ukazati da činjenični osnov tužbenog zahtjeva predstavlja određeni životni događaj na kojem tužilac zasniva neko pravo, tj. obavezu koja je predmet spora, dok je pravni osnov pravna kvalifikacija određenih činjenica, primjena odgovarajućih pravnih normi na te činjenice iz kojih za stranku proizlaze određena prava i obaveze. Dovodeći pojmovno određenje materijalnih suparničara u vezu s okolnostima konkretnog predmeta, ovaj Sud zapaža da okolnosti na koje žalitelj ukazuju, odnosno da su u konkretnom parničnom postupku učestvovali kao suvlasnici i da su, kao suvlasnici sporne nekretnine koja nije fizički podijeljena, postavili jedan tužbeni zahtjev na solidarno obavezivanje tuženog, koji su zasnivali na istom štetnom događaju i pravnom osnovu, zaista upućuju da su osnovani navodi žalitelja da bi se oni mogli smatrati suparničarima, ali ne nužnim, već materijalnim. Naime, te okolnosti upućuju da se tužitelji kao suvlasnici nalaze u pravnoj zajednici pod kojom se podrazumijeva specifičan pravni odnos koji karakterizira zajedništvo njegovih učesnika s obzirom na prava i obaveze koje čine sadržaj tog pravnog odnosa. Također, te okolnosti istovremeno ukazuju da se njihova prava i obaveze zasnivaju na istom činjeničnom osnovu, odnosno štetnom događaju (rušenje stabla) i da se u konkretnom slučaju

njihova potraživanja zasnivaju na istom pravnom osnovu s obzirom na to da se o njima odlučivalo primjenom istog pravnog pravila.

Osim podjele suparničara na formalne i materijalne, iz odredbi procesnog zakona proizlazi i podjela suparničara na obične suparničare iz člana 365. ZPP, te jedinstvene suparničare iz člana 366. ZPP kojim je propisano da ako se prema zakonu ili zbog prirode pravnog odnosa spor može riješiti samo na jednak način prema svim suparničarima (jedinstveni suparničari) smatraju se kao jedna parnična stranka, tako da ako pojedini suparničari propuste koju parničnu radnju učinak parničnih radnji koje su preduzeli drugi suparničari proteže se i na one koji te radnje nisu preduzeli. Nužno suparništvo nije zakonska kategorija ali se izvodi iz pojma nužne stranke i nužno suparništvo postoji u slučaju u kojem više lica mora učestvovati na aktivnoj ili pasivnoj strani da bi vođenje parnice bilo dopušteno.

Suvlasništvo je regulisano odredbama člana 25. do 42. Zakona o stvarnim pravima F BiH („Službene novine F BiH“ broj 66/13). Po odredbi člana 25. stav 1. tog Zakona suvlasništvo postoji kad dva ili više lica imaju pravo vlasništva na istoj stvari svaki prema svom udjelu srazmjerno cjelini (idealni dio). Tim članovima su propisana prava suvlasnika, među kojim je pravo da da posjeduje stvari i da se njome koristi srazmjerno svom idealnom dijelu, ne povređujući prava ostalih suvlasnika uključujući pravo raspolaganja svojim dijelom bez saglasnosti ostalih suvlasnika (čl. 27. stav 1.) , pravo na suposjed stvari (čl.28. stav 1.), pravo na plodove i druge koristi od cijele stvari, kao i troškove i terete, srazmjerno veličini njegovog suvlasničkog dijela (čl. 29. stav 1.), pravo na upravljanje (čl.30. stav 1.), pravo samostalnog podnošenja zahtjeva sudu u slučajevima propisanim zakonom (čl.31.36) .Nadalje, članom 26. je propisano da je suvlasnik vlasnik onog idealnog dijela stvari koji odgovara njegovom suvlasničkom dijelu, pa u odnosu na taj dio ima sva ovlaštenja koja pripadaju vlasniku, ako ih, s obzirom na prirodu idealnog dijela, može izvršavati.

U sporu kao što je ovaj, a gdje tužbenim zahtjevom tužitelji traže naknadu štete na nekretnini koja je u suvlasništvu, tužitelji nemaju položaj jedinstvenih, već običnih materijalnih suparničara, gdje su isti slobodni u svojim radnjama i parnične radnje jednih ne utiču na prava i obaveze drugih suparničara, jer svaki od njih, u skladu sa prednje citiranim odredbama Zakona o stvarnim pravima samostalno i slobodno odlučuje da li će da zahtijevaju naknadu štete na svom idealnom dijelu, slijedom čega, propust jednog od njih ne sprečava druge suvlasnike, da srazmjerno svojim suvlasničkim dijelovima zahtijevaju naknadu štete i da im se ista dosudi jer se radi o novčanoj djeljivoj obavezi (čl. 421. ZOO) slijedom čega se spor za naknadu štete ne mora voditi na način da svi budu stranke u postupku, da li ne strani tuženog ili tužitelja. Prava da samostalno raspolazu svoju suvlasničkim dijelom i odlučuju o pravima propisanim Zakonom o stvarnim pravima, te djeljivost potraživanja ukazuju na procesnu nezavisnost koja isključuje nužno suparničarstvo jer jedinstveni suparničari mogu samo zajednički priznati tužbeni zahtjev, odnosno ne mogu samostalno priznati tužbeni zahtjev niti se pak mogu samostalno i odvojeno odreći tužbenog zahtjeva, dok obični suparničari nastupaju nezavisno, mogu mogu odvojeno učestvovati u postupku, priznati neke činjenice, odvojeno osporavati neke činjenice, mogu predlagati različite dokaze itd.

Obzirom na prednje, tužitelji se ne mogu smatrati jednom strankom, što nužni suparničari svakako jesu, zbog čega im zbog uspjeha u parnici temeljem čl. 386. stav 1. i člana 27. Tarife pripada pravo na povišenje osnovnih tarifnih stavki, utvrđenih odredbama Tarife za po 20% za drugog i svakog narednog tužitelja. Dakle, prvostepeni sud nije pogrešno primijenio odredbe ZPP i čl. 27. Tarife kada je tužiteljima na ima nagrada za sastav tužbe, zastupanja na pripremnom ročištu i

ročištu za glavnu raspravu dosudio novčane iznose od po 648,00 KM koliko tužiteljima temeljem čl. 12., 13. i 27. Tarife i pripada, cijeneći da se osnovica za određivanje nagrade u parničnom postupku treba uzeti novčani iznos od 8.859,22 KM, te isti uvećati shodno čl. 27. Tarife.

Međutim, prvostepeni sud je pogrešno primijenio čl. 13. tačku 4. Tarife kada je tužiteljima na ime nagrade za zastupanje na ročištu na licu mjesta (uviđaju) dosudio nagradu u iznosu od 648,00 KM što odgovara procentu od 100 % jer tužiteljima za tu radnju pripada nagrada u procentu od 75 %, odnosno novčani iznos od 486,00 KM.

Temeljem čl. 386. stav 1., 387. stav 2. i čl. 12., 13. i 27. Tarife tužiteljima na ime troškova postupka pripada ukupan novčani iznos od 3.643,10 KM i to na ime nagrade za sastav tužbe iznos od 648,00,00 KM, zastupanja na pripremnom ročištu održanog dana 03.11.2023. godine iznos od 648,00 KM i zastupanja na ročištu za glavnu raspravu održanom dana 16.10.2024. godine iznosim od 648,00 KM, zastupanja na ročištu na licu mjesta održanom dana 23.05.2024. godine iznos od 486,00 KM ili ukupno na ime nagrada 2.430,00 KM, pdv u iznosu od 413,10 KM ili ukupno 2.843,10 KM, taksa na tužbu i presudu u iznosu od 600,00 KM i troškovi vještačenja u iznosu od 200,00 KM.

Prvostepeni sud je pobijanu odluku, činjenično i pravno jasno i potpuno obrazložio prema standardima i zahtjevima utvrđenim članom 6. Evropske konvencije i članom 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku FBiH, po kojima, da bi odluka bila podobna za ispitivanje po uloženom pravnom lijeku, obrazloženje iste mora sadržavati razloge o odlučnim činjenicama u svakom konkretnom predmetu (ovakav stav je zauzeo Vrhovni sud u presudi broj: 46 0 P 006187 12 Rev od 31.10.2013. godine, Ustavni sud BiH u više odluka kao i u odluci Ap-352/04 od 23.3.2005. godine).

Imajući u vidu utvrđenu povredu čl. 387. stav 1. ZPP i čl. 13. tačka 4. Tarife ovaj Sud je primjenom odredbe člana 235. stav 1. tačka 3. u vezi s članom 398. Zakona o parničnom postupku, prvostepenu presudu u dijelu odluke o troškovima spora preinačio kao u izreci ovog rješenja.

Predsjednik vijeća

Edvin Kokić

